Олександр Твардовський

Тобі, Україно

Який урожай вистигав од границі,
Налитим колоссям шумів з далини,
Як пахли поля молодої пшениці,
Поглянь, подивися і легко зітхни.

Зітхни, подивися — і в ранки імлисті
Побачиш, як дихає вільна земля:
Поля золотисті, діброви у листі,
Заплависті луки і знову поля.

Як тишею мріють побілені хати,
Сідай, спочивай біля кожних воріт!
Яка сторона і привітна й багата!
Яким урожаєм хлюпнула б у світ!

О земле Вкраїни, луги і долини,
Заводи донбаські і гори Карпат,
Цієї важкої суворої днини
Ти нашому серцю миліша стократ.

Неначе я сам народився на Вкраїні,
Топтав ці дороги у шелесті трав,
І мову любив, і пісні солов'їні,
І ніжність коханої вперше пізнав.

Хоч в іншому місці зростав я на світі,
І трави в нас інші, і в мові — своє,
Та тут, на просторі, в доспілому житі,
Неначе проходить дитинство моє.

Я завжди з твоїми синами й з тобою.
Тобі, Україно, життя віддаю,
Не край ми один захищаємо з бою,
А всю Батьківщину, як матір свою.